

De bruid wil geen leven achter muren van drie el dik

TONEEL **BLOEDBRUILOFT**

Door TA2 Gezien 1/12 Waar Frascati Te zien t/m 14/12, aldaar

★★★★☆

Het licht vormt een heldere ruit op de toneelvloer. De bruid (Lauranne Paulissen) balanceert op de scherpe lijn tussen licht en donker. Boven haar hangt dreigend een huis. Als het nu zou vallen, zou het haar verpletteren.

Regisseur Julie Van den Berghe won in 2010 de Ton Lutz Prijs. Nu maakt ze in het kader van het talentontwikkelingsprogramma TA2 van Toneelgroep Amsterdam een voorstelling in Frascati: *Bloedbruiloft* van Federico García Lorca, over een platelandshuwelijk dat door vrijgevochten passies bloedig eindigt.

De voorstelling begint met een serie stijlvolle, strakke tableaux van de zeven acteurs dicht op elkaar in

Chris Nietvelt is een geweldige feeks, die de orde handhaaft

de punt van de ruit. “Morgen zijn we gelukkig en blij,” zingen ze, maar erg overtuigend zijn ze niet, met hun sombere kledij en vale grime. Chris Nietvelt als moeder van de bruidegom (net als de meeste andere personages een naamloos archetype) is een geweldige feeks, die met de klopp van haar stok de orde handhaaft.

En daar gaat deze voorstelling over: de patriarchale orde en de bruid die zich wil bevrijden van het vooruitzicht van een leven met uitsluitend man en kinderen achter ‘muren van drie el dik’.

In de tweede helft, als de bruid vlucht met een oude vlam (een mooi aardse Dragan Bakema) knalt ook de voorstelling uit de strenge vorm, soms iets te wild. Waar de bruid het evenwicht zoekt tussen orde en hartstocht, kiest Van den Berghe voor contrasten, en dat is spannend.

Simon van den Berg